

Hogyan ismerhetjük meg az Urat?

Radu Gavrilut

A Filippibeliekhez írt levél 3. részéből fogok olvasni, a 8-10. verseket:

„Sőt, annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem. Hogy találtassam Őbenne, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján. Hogy megismerjem Őt és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az Ő halálához.”

Nagyon örülök, hogy itt lehetek. Imádkoztam azért, hogy az Úr adjon valami mondanivalót ma délelőttre, és ez az üzenet a következőképpen született meg. Meglátogatott engem valaki és panaszkodott az unokaöccsére, aki szintén hívő ember volt. És elkezdett beszélni arról, hogy milyen életvitelt folytat az unokaöcs, és nagyon síró hangú volt ez a beszámoló. Ezt hallgatva akkor eszembe jutottak ezek a szavak a Filippi 3-ból: „Hogy megismerjem Őt és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az Ő halálához.”

Mielőtt idejöttem, bizonyos dolgok történtek nálunk, olyan események, amelyek örömmel töltöttek el bennünket. Egy testvér kb. két évvel ezelőtt szembe fordult a testvérekkel általában, lázadó magatartást vett föl, és különösképpen szembe fordult velem és egy másik testvérral. És most, nemrég újra visszatért az Úrhoz, és erről a visszatéréséről, megtéréséről és hogy megbánta a dolgokat, amit tett, írt egy levelet. Én úgy gondoltam erre az esetre, hogy én nem vártam el azt, hogy előttem alázkodjon meg, de ez a testvér olyan levelet írt, hogy amikor megmutattam néhány testvérnek, azt mondták, nem láttak még ilyen megbánó levelet. És ez egy felfrissülést hozott közénk. Volt egy másik testvér is, aki előtérbe helyezte a saját, személyes ambícióit, a testvérek ellen fordult, de a múlt vasárnap ő is meghajolt az Úr előtt. Annyira nagy öröm volt közöttünk, hogy mindenki könnyezett. Én ritkán szoktam sírni, mert próbálok uralkodni magamon, de most én sem tudtam visszatartani a könnyeimet. Valami ahhoz hasonló történt, mint amiről a 126. Zsoltár beszél, „mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók, akkor megtelt a szánk nevetéssel.” Úgy érzem, úgy sejtem, mintha gyorsulnának föl a dolgok, mint amikor valami készülődik.

Ez az üzenet, ami most a szívemen van, ezzel kapcsolatos. Amikor az Úrhoz jövünk, az Úr munkája meghódít bennünket. Látjuk azt, amit Ő elvégzett érettünk, látjuk azt, hogy milyen tökéletes a megváltás, és az Úr Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől. A vállunkról legördül a teher, és arra ébredünk, hogy szabadok vagyunk és örvendünk az Úrnak és annak, amit tett érettünk. De sajnálatos módon, sokak számára ez válik az életcéljukká. Életük végéig csak annyit látnak, hogy mit végzett el az Úr értük, és mindig csak ez lebeg a szemük előtt, hogy mit végzett el az Úr érettük. De ha mindvégig csak ez marad a szemünk előtt, akkor hasonlókká válunk a Korintusbeli testvérekhez, ahol sok probléma volt, minden területén az életnek. De az Úr úgy munkálkodik, hogy eljön egy nap, amikor megnyílik a szemünk és meglátjuk, hogy igaz az, hogy milyen nagyszerű az Úr elvégzett munkája, de ki az, Aki elvégezte mindezt? Pálnak az élete vége felé, amikor tömlöcben volt, ez volt benne: „hogyan megismerjem Őt.” Hogy ismerhetem meg Őt? Ezek vannak itt leírva: az Ő feltámadásának ereje által, az Ő szenvedéseiben való részesüléssel, és azáltal, hogy hasonlóvá tétetek az Ő halálához.

Testvérek, azt akarom elmondani most, hogy nem egyszerű dolog megismerni az Urat. Az Úr megismerése nem bibliatanulmányozás által történik, nem igemagyarázatokon keresztül. Ezek nagyon jó dolgok, de az Úr megismerése kritikus élethelyzetek által történik. „Hogy megismerd Őt.”

Visszatérve arra, amit a bevezetőben mondtam, azon gondolkodtam, ha az az unokaöcs megismerné az Urat, akkor vajon ilyen siralmas lenne a helyzet? „Hogy megismerjem Őt” – ha megismered Őt, akkor többé már nem vagy ugyanaz.

Eszembe jutott Ábrahám történetének az a része, amikor 14 év fenyítő hallgatás után az Úr megjelent Ábrahámnak, és azt mondta neki, „Én vagyok a mindenható Isten, én vagyok az, Aki mindenre elégséges. Járj az én orcám előtt és légy tökéletes.” Ezt azért mondta az Úr, mert Ábrahám nem tudott várni az Úrra. Feleségül vette Hágárt, így született meg Ismáel, és ebben az időben Ábrahám meg volt győződve, hogy Ismáel lesz az örökös fiú. De Isten azt mondta, nem Ismáel lesz az, hanem akit Sára fog szülni, ő lesz az örökös, vele fogom folytatni. Ábrahám önmagára nézett, és Sára is nagyon öreg, gyenge, mit lehet tenni? Bárha élne Ismáel teelőttem! És akkor mondta Isten, hogy „Én vagyok a mindenható Isten, az, Aki mindenre elég.”

Pál apostol elragadtatott a harmadik évig, és fölfoghatatlan kijelentésekben volt része. De valami tövis volt az ő testében. Pált többször megkövezték, megbotozták, de soha nem panaszkodott ezekre. De ez a tövis zavarta, ez valami nagyon nehéz dolog lehetett. Szó szerint úgy írja, hogy „arcul ver engem.” Nagyon fájdalmas lehetett. És ebből a nehéz helyzetből született meg a 2Korintus 12,9. „Ezért háromszor könyörögtem az Úrhoz, hogy távozzék el ez tőlem. És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban, Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.”

Ha egy nehéz próbatételben vagyok, ott egy nagyon megfelelő helyzetben vagyok ahhoz, hogy tudjam kérni azt, hogy az Úr jelentse ki magát nekem. Csak ezen az úton tudok kiszabadulni onnan. Ez az én bizonyágtételem. Így ismerem meg az Urat, másképp nem lehet Őt megismerni. Ha nem ismerem meg az Urat azokban a helyzetekben, amelyeket a Szent Szellem előre elkészített, hogy azokon átmenjek, azokban a nehéz helyzetekben értem meg azt, hogy mit értett az alatt az Úr Jézus, hogy ÉN VAGYOK.

Zsidók 11, 6. verse: **„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő VAN, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.”** Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. De ez nem az a kezdeti hit, ami által először hittünk az Úrban. Hanem az a hit, ami által valaki közeledik Istenhez, és elhiszi azt, hogy Isten az a nagybetűs ÉN VAGYOK. És Ő a megjutalmazója azoknak, akik Őt keresik. Elolvashatjuk a Pál apostol által írt igeverset, és azt mondhatjuk, hogy 'hát, elég néked az én kegyelmem', de csak akkor válik valósággá bennünk, hogyha egy ilyen nehéz helyzetben a Szent Szellem azt az igeverset nekünk adja. Nem úgy kell, kérjük Istentől a világosságot, mintha a világosság valami különálló dolog lenne. Hanem azt kell, hogy kérjük, hadd ismerhessük meg Őt azokban a helyzetekben, amikben vagyunk. Elégséges Ő? Ez a hit nyer jutalmat! A kezdeti hit egy ajándék, azért nem jár jutalom. Az a hit, ami által közeledsz Hozzá, és ami által elhiszed, hogy Ő elégséges minden helyzetben, ennek a hitnek van jutalma. És akinek az a mindenható, mindenre elégséges Isten kijelenti magát egy ilyen helyzetben, az többé nem mondja azt, hogy 'Jaj, jaj, hova jutottam?' Hanem keresi a következő alkalmat, amikor még inkább megismerheti Őt. Ezek után, testvérek, megérthetjük azt, hogy azt mondani, hogy „Megismerjem Őt”, ezt nem könnyű kimondani, mert ez sokba kerül.

A János ev. 6. részéből említeni fogok igeverseket, ismerős ez az ige, ahol a kenyér megszáporításának csodája van leírva. A kenyér megsokasításának csodája le van írva mindegyik evangéliumban. Az, ha egy történet le van írva mind a négy evangéliumban, azt fejezi ki, hogy ez egy rendkívül fontos dolog volt. És az is figyelemreméltó, hogy a János evangéliuma nem a csoda jellegét domborítja ki a dolgoknak, hanem jelként mutatja be ezeket a történeteket. A jel valakire vagy

valamire mutat. Mikor az Úr megszorította a kenyeret, nemcsak az volt a célja, hogy jól lakjon az az éhes tömeg ott, hanem egy jelet adott, ki akarta jelenteni magát, hogy megismerjék az emberek, hogy kicsoda Ő. Kicsoda ő? Ő az emberek között volt, és az Isten Fia volt, de nem tudták róla ezt. Megsokasította a kenyeret, ettek, jól laktak, és elküldte a tanítványokat, hogy menjenek át a tó túlsó partjára. Elbocsátotta a sokaságot is, mert miután jól laktak, királlyá akarták tenni Őt. A tanítványok is ugyanazt hitték, mint a sokaság, hogy Ő lesz a király. Elbocsátotta a tanítványokat, és akkor történt az a következő jel, amikor az Úr Jézus járt a tengeren – az ötödik jel a János evangéliumában.

János ev. 6. rész, 19. vers: „Mikor azért huszonöt vagy harminc futamatnyira bevezének, megláták Jézust, amint jár a tengeren, és a hajóhoz közeledik. És megrémülének. Ő pedig monda nékik: **Én vagyok**, ne féljete.

A sokaság kétségbeesetten kereste Őt, de az Úr tudta, hogy miért keresik Őt. És az Úr Jézus beszélgetése velük abba az irányba hatott, hogy az anyagi világból, erről a területről átvigye őket a szellemi területre.

János 6, 30. vers: „Mondának neki, micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higgyünk néked? Mit művelsz?” Kevéssel előtte az Úr Jézus mutatott egy jelt, de ők nem látták.

„A mi atyáink a mannát ették a pusztában, mint meg van írva: mennyei kenyeret adott enniük. Monda nékik Jézus: Bizony mondom néktek, nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi mennyei kenyeret. Mert az az Istennek kenyere, amely a mennyből száll alá, és életet ad a világnak. Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret. Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere. Aki hozzám jön, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha.” Aztán ez a beszélgetés tovább folytatódott, és megharagudtak Rá. És nemcsak a sokaság oszlott szét, hanem a tanítványok is elmentek. Mert ezek a tanítványok is csak annyit értettek meg, hogy 'Uram, add meg ezt nekünk, tedd meg ezt nekünk.' Úgy gondolták, mi vagyunk a világ közepe. És amikor az Úr Jézus megpróbálta Önmaga felé fordítani a figyelmüket, akkor megnehezteltek. És akkor mondták ezt: „Kemény beszéd ez, kicsoda bírja elhordozni?” A legönzőbb teremtmény az egész világon egy kisgyerek. A kisgyerek, az éjszaka közepén, nem törődve azzal, hogy a szülei mennyire fáradtak, hangosan követeli a részét. Ilyenek vagyunk, amíg gyerekek vagyunk. Senki nem bízhat ránk semmit, nincs felelősségünk, mert minden értünk kell, történjen. Mindenki nekünk szolgáljon, ha nem vesznek figyelembe, akkor megbántódunk. Minden értem kell, történjen, értem, értem! A tanítványok elmentek, és az Úr Jézus azt mondta azoknak, akik ott maradtak: Érezétek magatokat szabadnak. Nem akartok ti is elmenni? Nem tartotta vissza őket. Elengedte őket. A tékozló fiú, amikor elkérte a jussát, az öröksége részét, az atyja odaadta neki, 'Tessék.' Elment, és bizonyos megtapasztalások után visszatért, és én hiszem azt, hogy azok után, amiket átélt, már más ember lett.

Ebből a nehéz helyzetből a tanítványokkal született meg az, amit Péter így fejez ki a 68. versben: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” Nekünk van valami más kiutunk, valami más menekülési útvonal? Ha van, akkor ki fogjuk próbálni. De ha mi is eljutottunk erre a következtetésre: Uram, kihez mehetnénk? Csakis Tehozzád! És ez egy nagyon fontos pillanat minden hívő ember életében, amikor az ajándéktól az Ajándékozóhoz fordul, magához a Személyhez, Aki az ajándékot adja! Befejezésül még azt szeretném elmondani, hogyha olyan élethelyzetbe kerülünk, hogy kétségbeesetten imádkozunk a szabadulásért, nem fogjuk megismerni annak a nehéz helyzetnek a célját, amíg nem imádkozunk úgy, hogy 'Uram, téged szeretnék megismerni, itt, ebben a helyzetben.'

Nagyon súlyos influenzajárvány volt nálunk, és egy családot különösen próbára tett ez a járvány, valószínűleg máskülönben is gyengébb fizikumúak. Többször ki kellett hívni a mentőt, kórházi

kezelésre szorultak, sokan, sokféle jó tanáccsal halmozták el őket. Én el voltam utazva, és amikor hazaértem, az Úr indította, hogy látogassam meg őket. És azt mondtam nekik, járhattok a gyógyulás után, kereshettek gyógyszereket, nekem nincs kifogásom a gyógyszerek ellen, de a következőket akarom mondani, megkerestétek az Urat, hogy megkérdezzétek, a ti családokban miért hosszabbodott meg ez az egész? Mit akar az Úr elvégezni? Csak annyi, hogy legyőzzétek a betegséget, és kész, vége legyen mindennek?

Az Úr megismerése a legfontosabb! Másképpen, más úton-módon nem lehet Őt megismerni, csak úgy, hogy a nehézségből, a próbából Hozzá kiáltok. Ez válik megtapasztalássá. Nem elmélet. Ismerhetem az összes vonatkozó igét, tudhatok görögül, de más a gyakorlati, tapasztalati megismerés! Ez mindenki számára nyitva álló lehetőség! Amikor az Úr szólt Pálnak, számára megoldódott a tövisnek a problémája. Az Úr végezze ezt a mi életünkben is! Ő bele visz minket mindenféle megpróbáltatásokba, azért, mert azt akarja, hogy Őt tapasztaljuk meg! Ő minden szükségünkre elégséges! Ámen!